

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

Zajed' na hlubinu 4

Lukášova slova, převzatá z apoštolského listu Jana Pavla II.: „Novo Millenio Ineunte“, byla mottem Celostátní setkání animátorů od 17. do 23. srpna v Třešti.

Tak už to máme za sebou? . . .18

Tak to všechno skončilo: dovolená, prázdniny, tábory, výlety, koupání, Celostátní setkání animátorů, pěší putování, kola, táboráky a další a další akce, které více či méně zahýbaly naší farností. Teď se vracíme ke známým věcem, všedním povinnostem, k zaměstnání, ke školním povinnostem. Budeme jistě na předchozí dny vzpomínat, ale bylo by to málo. Jistě budeme žít z toho, co jsme načerpali.

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:

Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:

Jana Staňková (JaS)
Jiří Staněk (JiS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)

Další autoři příspěvků:

Pavel Kovář (KP)
Jan Krbec (JK)
Simona Sklenářová (SS)

Jazyková korektura:

Mgr. Květa Zažimalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**

David Zažimal

Tisk zajistil:

Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:

Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 220 výtisků.

Adresa redakce:

Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:

redakce & Marie Rodová,
Michael Bambula, Eva Fencíková
a kolportéři z bratrských farností

*Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků.
Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!*

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Zajed' na hlubinu	4
CSA	5
Ví někdo, kde je Třešť?	6
Animátoři v Třešti	6
Mládež se setkala v Třešti	7
Pokoj a dobro	8
CSA - ohlasy	9
Tisková konference	11
Dopis	13
Přítel - nepřítel	15
Kdo byli?	15
Závislost na Bohu	16
Jubileum Svatého otce	17
Tak už to máme za sebou?	18
Třešťské prázdniny 2003	19
Opět do školy	19
Život je jako nádoba	20
Bylo léto, horké léto	21
Tábor 2003	22
Expedice NAHORUDOLŮ	24
Vatikánský rozhlas	26
Růženec	27
Informace	28

Uzávěrka příštího čísla bude 10. října 2003!

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

vskutku letní měsíce jsou za námi a je pro Vás - naše milé čtenáře - připraveno další číslo Věžníku. Ano, byly dva prázdninové měsíce, ve kterých si mohl každý dle svého gusta odpočinout a nabrat dalších sil. Letos - oproti loňsku - jsme nesváděli boj s vodou a deštěm, ale naopak spíše s unavujícím a všudypřítomným horkem.

A co se v naší třešťské farnosti událo? Myslím, že každý z nás zaregistroval (a více či méně se aktivně zúčastnil) akci pro Třešť opravdu významnou - možná nejvýznamnější v městské historii. Ano, mám na mysli Celostátní setkání animátorů (CSA). O tom svědčí i reakce farníků, kteří nám předali své postřehy. Osobně - z důvodů časových - jsem bohužel nemohl být více vtažen do atmosféry a programu setkání. Ale měl jsem dobrý přístup k bulvárnímu deníku CSA. V posledním čísle jsem se zde dozvěděl i to, že otec Roman nebude mít v naší farnosti co dělat a že celou farnost budou řídit sami animátoři :o))). Myslím si, že to tak určitě nebude, že jeho pomoc budeme všichni pořád potřebovat. A tak doufám, že si o prázdninách hezky odpočinul a s novými silami se vrhne do dalšího roku působení mezi námi.

Tábor na Dobré Vodě, Palupín i prázdninový týden na kolech - to jsou již zavedené akce, jichž se mohou zájemci zúčastnit. Ten, kdo jednotlivých nabídek využil, zajisté nelituje. Nabídek však bylo více, program byl bohatý a kdo chtěl, mohl se zúčastnit. Také jistě patří velký dík a opravdové Pán Bůh zaplat' těm, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na přípravách a organizaci rozličných akcí letošního léta. A o tom všem - a možná i o něčem navíc - se dozvíte na stránkách dnešního čísla.

V závěru Vás chci opět upozornit na drobné soutěžení s naším časopi- sem. Na otázky z minulého čísla nám přišly pouze dvě odpovědi, ale úkoly byly opravdu snadné. Musím si myslet, že o toto drobné soutěžení nemáte zájem. Podotýkám, že nezáleží na věku - soutěžit přece může každý. Nové příspěvky do příštího čísla odevzdávejte nejpozději do 10. října. Předem Vám za ně jménem všech, kteří je budou následně číst, děkuji.

Na konci dnešního úvodního slova mi dovolu- te, abych Vám popřál mnoho příjemně strávených chvil při čtení našeho farního kompasu. Děkuji Vám za Vaše finanční dary a také za stálou podporu modlitbou.

Zdravím a u dalšího čísla se těším

Vladislav Hynk
šéfredaktor

P.S.: V následujících dnech si udělí svátost manželství ve farním kostele dva páry našich přátel (jeden pár je tvořen našimi kolportéry). Proto jim na jejich společné cestě životem vyprošujeme Boží ochranu, vzájemnou lásku a spokojenost.

„ZAJEĎ NA HLUBINU.“ Lk 5,4

Lukášova slova, převzatá z apoštolského listu Jana Pavla II.: „Novo Millenio Ineunte“, byla mottem Celostátní setkání animátorů od 17. do 23. srpna v Třešti.

Animátory jsou mladí aktivní katolíci, kteří ve svých farnostech, domovech, děkanátech, vikariátech a diecézích pracují nebo chtějí pracovat s dětmi a se svými vrstevníky. Slovo animátor je odvozeno z latinského slova anima – duše. Animátoři by tedy měli být těmi, kteří přinášejí „dech“ a „šťávu“ tam, kde žijí a pracují. Měli by to být lidé, kteří „oživují“ svá společenství. Sem do Třeště se sjeli proto, aby načerpali nové inspirace, síly, povzbuzení, a aby prohloubili a rozšířili okruhy svých znalostí v tom, co jim může být pomocí pro jejich práci. Celý týden byl proto formací a odpočinkem zároveň.

Setkání animátorů se zúčastnilo na 460 mladých lidí z celé České republiky. Z toho se

jich více než 90 podílelo na samotných přípravách. Náplní jejich práce předem i v průběhu setkání bylo zajištění programu, režie, výzdoby, ubytování, hostů, hlavní recepce, stravování, zdravotnické práce, liturgie, sportu, technických záležitostí, tiskové práce, hudby a zpěvu... Veškeré dění proběhlo v areálu SOŠ, SOU, OU a PrŠ Třešť. Většina účastníků byla ubytována v Domově mládeže patřícímu škole. Patří ale veliké poděkování všem farníkům, kteří přijali a ubytovali několik desítek mladých lidí ve svých rodinách! A také těm, kteří pro mladé pekli a vybrali finanční částku 25.000 Kč na náklady spojené se setkáním!

Program týdne měl odpočinkově formační charakter. Každý den byl zahájen modlitbou a zamyšlením nad větou z Písma, která provázela animátory v průběhu dne. Z kraje týdne měl ranní přednášky českobudějovický biskup Jiří Paďour

- jejich tématem bylo prohloubení znalosti Bible - Starého i Nového zákona. V druhé části týdne měl slovo v ranní půlhodince světicí biskup pražský Karel Herbst na téma víry, lásky, pomoci a Boží vůle. Součástí formace byla i rozpracovaná liturgie, v jejímž rámci byly vysvětlovány její jednotlivé části. V malých dopoledních skupinkách se pak animátoři setkali, aby mohli uvažovat nad tím, co slyšeli a nad tím, co je trápí nebo jim přináší radost.

Odpoledne patřilo téměř vždy diskusím na odborná témata. Animátoři si mohli vybrat z celkem 50 přednášek, na které byli pozváni odborníci z nejrůznějších oblastí. Přednášejícími při těchto skupinkách byli například Mudr. Petr Hach, Ing. Tomáš Kvapil, Katharina von Schnurbein, Mgr. Radim Ucháč, Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. a mnozí další. S mladými diskutovali také naši biskupové a kněží. Největšímu zájmu se těšila témata týkající se mezilidských vztahů, partnerství, vlastní identity a společenství mládeže. Diskuse se zabývaly také otázkami politickými, společenskými, etickými, lékařskými nebo práce v médiích.

Příležitostí k odpočinku byl ve volném čase například sport. Město Telč, Třešť, hrad Roštejn nebo prameny řeky Dyje se staly cílem středních výletů po okolí. Společné večery

byly většinou zábavného charakteru. Ve středu byli hosty setkání členové slovenského Tanečního divadla ATak, na jehož představení přišlo i několik desítek lidí z Třeště. Čtvrteční večer v duchu umění a zábavy si připravili mladí animátoři sami, kdežto páteční večer patřil modlitbě a adoraci.

Společným mším svatým, kterých se účastnili i místní lidé, předsedal vždy jeden z našich biskupů. Postupně jich do Třeště zavítalo celkem 11. Brněnský biskup Vojtěch Cikrle slavil s mladými mši svatou během pátečního odpoledne. Ve čtvrtek byl přítomný, mimo jiné, arcibiskup pražský, kardinál Miloslav Vlk a během pátku a soboty arcibiskup olomoucký Jan Graubner.

Setkání se zúčastnilo také 7 hostů ze Slovenska a 3 z Ruska.

Hlavími organizátory akce byla Sekce pro mládež České biskupské konference a Asociace křesťanských sdružení mládeže, kteří celou akci zajišťují a pracují soustavně na formaci animátorů jak na místní tak na celostátní úrovni. Poslední akce svého druhu se odehrála před pěti lety ve Světlé nad Sázavou. Ta příští se plánuje někdy na rok 2006 nebo 2007.

*Kateřina Kubičková,
tisková mluvčí setkání*

CSA

Chtěla bych vám sdělit své zážitky z Celostátního setkání animátorů. Když jsem slyšela, že se zde bude konat, nejprve se mi do toho vůbec nechtělo. Nevěděla jsem, co si mám pod tím představit a docela jsem se bála, když jsem si představila ten zmatek se 460 lidmi! Ještě v neděli (začátek) odpoledne jsem byla rozhodnuta nejít. Ale když jsem tam šla vyprovodit kamarádku, najednou mě to „chytlo“. Na poslední chvíli jsem se ještě zapsala a už jsem měla obálku s instrukcemi.

Nyní jsem velice ráda, že jsem se přihlásila. Byla jsem opravdu nadšená! Nejen ta organizace, která byla skvělá (tolik lidí a všechno dobře klaplo), ale také jsem velice překvapená ze všech

účastníků. Jak byli milí a usměvaví. Cítila jsem se tam opravdu dobře.

Také se mi velice líbily dopolední přednášky biskupa Herbsty a mše svaté. Ovšem nebylo to jenom o modlení, ale byla tam i skvělá zábava (o kterou se mimo jiné postarala výborná kapela VeKa).

Teď jsem moc ráda, že jsem tam byla a určitě bych se ráda nadále zúčastňovala podobných akcí pro mládež. Myslím, že mi to určitě něco dalo!

Ví někdo, kde je Třešť?

*Minimálně 450 mladých
i dříve narozených už určitě ano.*

Třešť se v uplynulých pár dnech stala živoucím centrem jak mladé, tak i starší generace. A kdo za to může? Celostátní setkání animátorů, tedy setkání lidiček, kteří se nějakým způsobem zajímají o dění ve farnostech a to v různých oblastech.

Heslem celého setkání bylo: „Zajed' na hlubinu.“ (Lk 5,4) Předpokládaný záměr byl tedy postavení nebo oprášení základů naší víry, abychom se na té hlubině nebáli a v případě silného větru věděli, kde volat o pomoc.

Co vidím jako dobré na celém setkání? Předně posilu ve víře a pocit, že na tom rozbouřeném moři nejsem sám. Dále téma dopoledních katechezí i katecheze samotné, které přes svoji jednoduchost měli potřebnou hloubku. Možnost

si vybrat z odpoledních přednášek téma, které nejvíce potřebuji pro svou práci, nebo které mě nejvíce zajímá. A v neposlední řadě pracovní skupinky, kde byl dán potřebný prostor pro konzultaci a sdílení. Nelze také zapomenout na celou organizaci, kde bylo pamatováno na nejmenší drobnosti i na celkový dojem. Můj velký obdiv patří časové organizaci, kdy v době všeobecného chaosu byl dán pevný řád, jenž byl důsledně dodržován.

Lze vůbec napsat nějakou výtku? Při tom velkém počtu lidí se člověk nestihl ani se všemi pozdravit, natož je poznat, ale na druhou stranu by celý týden, který byl beztak krátký, nedělal nic jiného.

Tak všem lodníkům, kteří už vypluli, přeji hodně sil od našeho Kapitána a těm, kteří jsou ještě v přístavu, ať moc dlouho neotálejí, zatím je ještě příliv.

- JK -

Animátoři v Třešti

V minulém týdnu (tj. 17. – 23.8.2003) u nás v Třešti probíhalo Celostátní setkání animátorů, o němž jsme byli všichni již delší čas informováni. Setkání bylo určeno převážně mladým lidem, kteří se nějakým způsobem podílejí na práci s mládeží a dětmi.

Z programu bylo možné vyčíst harmonogram celé akce. Každý den měl asi tuto náplň: ranní modlitba, katecheze (přednáška), skupinky (diskuse o předešlé přednášce), oběd, odpoled-

ní pracovní skupinky zaměřené na nejrůznější témata, mše svatá, večerní program. O hudební stránku programu se postarala skupina VeKa, jejíž projev byl naprosto úžasný. Byli to veselí, příjemní lidé, z nichž zářila radost a pohoda, se kterou zpívají a hrají. Na jednotlivé dny byli pozváni naši biskupové, kteří sloužili mše svaté a bylo vidět, že mají opravdu velký zájem o to, co se děje s mládeží v naší zemi, a také to, že mají rádi všechny ty mladé. A naopak také mladí dávali najevo, že mají rádi pány biskupy.

Osobně jsem bohužel neměla možnost

zúčastnit se setkání naplno, neúčastnila jsem se přednášek, ale jen odpoledních skupinek, docházela jsem na mše svaté. Zpočátku jsem se nechtěla setkání zúčastnit vůbec, právě proto, že jsem věděla, jak málo tam budu moci trávit času. Ale díky našemu panu faráři, otci Romanovi, jsem tam byla a sama za sebe mohu napsat, že jsem za to vděčná a že mi to stálo zato. Každý z těch mladých lidí si zde mohl najít něco, co mu učarovalo – témata skupinek, katecheze... Každý se zde mohl duchovně obohatit, načerpat sílu, odvahu, najít zde inspiraci pro svou další práci s dětmi, mládeží, pro svůj další život.

Od jednoho z kněží jsem se dozvěděla, že dle ankety, která setkání předcházela, mládež od tohoto týdne čekala hlavně navázání nových přátelství, že se setkají s mnoha mladými lidmi a budou moci srovnávat své zkušenosti a zkušenostmi jiných se inspirovat nebo z nich čerpat. Doufám tedy, že každý z těchto mladých lidí ze setkání animátorů odjížděl s pocitem, že něco získal, načerpal, něčím se obohatil, že našel to, co hledal a to, kvůli čemu do Třeště odjížděl.

Klára Chalupová

Mládež se setkala v Třešti

V minulém měsíci se v našem městě uskutečnilo Celostátní setkání animátorů, které pořádala Sekce pro mládež České biskupské konference pod vedením ředitele Sekce pro mládež P. Jana Balíka. Sešlo se zde na čtyři stovky mladých lidí z Čech, Moravy a Slezska. Přijela rovněž malá skupina mladých lidí ze Slovenska a tři mladí z Moskvy.

Často jsem slyšel otázku, co je to animátor? Animátoři jsou mladí lidé, kteří se ve volném čase věnují mladším kamarádům. Slovo je odvozeno od latinského *animus* = duše. Jde tedy o označení, které se snaží vystihnout, že animátoři jsou lidé, kteří dokáží motivovat druhé především svým osobním příkladem pro působení mezi mládeží a dětmi ve volném čase. Mimo to jsou zapojeni i do mnoha charitativních činností

a programů. Podle slov P. Jana Balíka měla tato akce prohloubit aktivitu mladých lidí v katolické církvi.

Velmi potěšitelná byla účast biskupů všech diecézí, v čele s otcem kardinálem M. Vlkem a naším rodákem Mons. F. Radkovským. V rámci tohoto setkání byly denně slouženy mše svaté, kterých jsme se mohli zúčastnit i my, farníci. A právě zde jsme se mohli přesvědčit, že mladí lidé jsou opravdu budoucností církve. Radostí, nadšením a elánem zde opravdu byla naplněna atmosféra všech dní. Bylo zde opravdové společenství biskupů, mládeže i farníků. „*V oblasti práce s mládeží je dnes málo vědění a poznání. Jsem moc rád, že existují lidé, kteří se jim věnují. Mladý člověk dnes potřebuje vzory,*“ uvedl kardinál M. Vlk.

Pokoj a DOBRO!

DĚKUJEME za CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ v našem městě! Za dny, které jsme mohli s mladými a nadšenými křesťany prožít. Těšíme se z toho, že i ti HLEDAJÍCÍ víru v Boha se rozhodli jít za NÍM! Teplo bylo ve vzduchu – v sále UČILIŠTĚ, ale i v duších zúčastněných. Bylo dobré, že i farníci a občané přicházeli dle možností a dávali přednost obohacení svých duší i svých přátel...

Upřímnost vyzařovala ze všech ANIMÁTORŮ – jáhnů, kněží a biskupů a to nebyla jen SLOVA, kterými obohatali při bohoslužbách (denně) všechny, ale také výborná SPOLUPRÁCE, což jsme velice oceňovali...

SLOVA EVANGELIA zasévali do dobré půdy a všichni uposlechli výzvy našeho PÁNA: „Vyjeď na hlubinu.“ ... Provázela nás každý den. Všude byla ochota pomoci, aby všem bylo dobře v tyto tak požehnané prázdninové časy. Všichni ten DAR požehnaní a milostí cítili sami na sobě a pro to pracovali.

Měla jsem radost, že dívky, které jsem mohla ubytovat, se o vše zajímaly, nežádaly pohodlí, ale nesobecky nabízely (tak jak Bůh žádá) pomoc. Hlavně každé ráno se sklízí ovoce v zahradě, aby mohly dávat a rozdávat kamarádům v učňovském středisku. Ti je rádi ochutnávali.

Poděkování patří našim biskupům. Připravili nám velká oslovení, zvláště svými zkušenostmi. V těch dnech je předávali mladým a my věříme, že je dobře přijímali, když tak poslouchali se soustředěním. Nadšení pak neustávalo. Obec biskup Karel Herbst (i ostatní) věnoval tři dny ze svého tak naplněného programu a služby. Také chvíli návštěvě k naší milé farnici pí. Zdeně Rešlové v Pečovatelském domě a ostatním, k její velké radosti, neboť se právě vrátila z nemocnice.

Při modlitbě sv. růžence ve spojení s Pannou Marií – za její drahé zesnulé – se duchovně uzdravila. S požehnáním všem vzpomínal na toto druhé setkání v Třešti. Vždyť nadarmo nepsala mládež na plakátech pod schody v budově střediska: „On je náš KÁJA.“ Mimo jiné také řekl – a rozvinul – že je to tak prosté, aby každý přijal VÍRU – jen si říci: „VSTANU a PŮJDU.“ To jeho maminka vyzývala: „JDEME!“ A šli společně do kostela. Tam se neustále osvěžovali SLOVEM JEŽÍŠOVÝM.

MATKA BOŽÍ byla s námi při bohoslužbě našeho diecézního o. biskupa Vojtěcha Cikrleho – v pátek 22. srpna v den památky P. M. Královny. Spoluúčast prožíval i náš rodák o. Alois Bumbálek. Splnilo se tak jeho přání, jež jsme mu společně vymodlili. Jistě i on pookřál na duši.

Všichni biskupové přinášeli mladým i nám starším s LÁSKOU

SLOVA a směr, jak žít a pracovat ... Vše ke chvále našeho BOHA.

Rádi jsme se uviděli – po dlouhé době – s naším Mons. Františkem Radkovským a jeho rodinou. (Mnozí nevěděli, že je naším rodákem!) Též jeho slova – i s jiskřičkami humoru – také zapadla dobře a přinesou pravý užitek. Radovali jsme se, že mohli všichni – delší – a pro ně již namáhavější cesty letošního parného léta spojit i pro další duchovní práce, jež je očekávaly.

„Kěž tě mohu chválit způsobem, který máš nejraději: Ozařování těch, kteří jsou kolem mne. Kež tě mohu oslavovat nejen slovem, ale i příkladem, onou zřetelnou plností lásky, kterou mé srdce přináší.“

Matka Tereza

DAR „PROBUZENÍ“ kéž všechny stále provází.

Vaše Lidmila Vokřínková

Milí farníci,

setkání animátorů již skončilo, mladí se rozjeli do svých domovů. Ve vzpomínkách všech ale zůstane, kromě mnoha inspirací z programu, vřelé přijetí, které se nám všem od vás dostalo. Sami dobře víte, že jste nás provázeli modlitbou, pomocí, dary, otevřenými domácnostmi atd. Chci vám za organizátory a za mladé poděkovat. Přijetí, kterého se nám ve vašem městě dostalo, bylo opravdu velice milé. Setkání se ve vašem městě připravovalo snadno. Abych vyjádřil poděkování i osobně, těším se, že se s vámi setkám při dopolední mši svaté v neděli 12. října. To již s sebou přivezu i různé CD nahrávky ze setkání.

Žehná
P. Jenda Balík

Už od první chvíle, kdy jsem se o CSA dozvěděla, jsem byla rozhodnuta, že se zúčastním. Přihlásila jsem se do přípravného týmu, kam jsem se bohužel (ale později bohudík) nedostala. Neměla bych totiž možnost být na celém programu. Přesto jsem v sobotu nezaváhala a na intru vyhledala Jezinku (Marušku z Bitýšky), která mě, Máru a Terku ihned zasvětila do práce. Takže jsme celou sobotu malovaly slova na den, šipky a plakáty. Ale bylo to super. V neděli jsem se zapsala jako řádný účastník a zaplatila malý příplatek. Jen jsem si stále nedovedla představit 450 mladých nadšenců pohromadě. Říkala jsem si, že všichni budou aktivní a budou mít spoustu zkušeností, kterých jsem já moc neměla. Za pár dní jsem však zjistila, že to vůbec nevadí.

Takže každé ráno jsem si to hezky radostně trádovala přes pole na intr (ještě že bydlím tak blízko, aspoň jsem mohla dospávat dlouhé noci), kde začínal den plný zábavy, hudby, klábosení, ale také zklidnění a rozjímání v kapli. V dopoledních skupinkách jsem poznala nové kámoše, se kterými jsme probrali, co se jen dalo stihnout. V odpoledních skupinkách jsem se dozvěděla něco užitečného, nebo jsme jenom tak debatovali na dané téma. Celou tu dobu jsme se chtěli my Třešťáci nějak aktivně zapojit do programu, takže když jsme dostali ve čtvrtek možnost, chopili jsme se jí. Sice naše představení nebylo to nejlepší, ale snaha se cení (Job – 2,10). Samozřejmě nesmím zapomenout na mše svaté s otci biskupy a páteční modlitby v netradičním stylu.

Od CSA jsem očekávala hlavně nabrání nových zkušeností a přátel – oboje se splnilo. Na-

Co mě oslovilo na Celostátním setkání animátorů?

Tak tedy především to byla celková atmosféra. Je to bezva, když se sejde 450 mladých lidí, kteří věří v totéž a rozumí si. Někdy má člověk pocit, že už je na tom světě sám věřící, ale když vidí a prožije si něco takového jako toto setkání, naplní ho to novou silou. Také zde člověk vidí, že křesťané nejsou jenom ti se sepnutýma rukama a s růžencem, ale že se dokážou i zasmát.

A co mi toto setkání dalo? Spoustu nových kamarádů, dobré rady do života a také sílu vytrvat a nepolevit.

Terka Kalčíková

víc jsem zase viděla své „staré známe“, pořádně zapařila na VeKu a každý den jsem čím dál víc obdivovala REŽYJI. Byla fakt skvělá, stejně jako celé CSA! Tak co dodat? Na shledanou za dva roky v Kolíně.

Betka

Animátoři v Třešti?

Tak to byla síla! Týden, prožitý mezi 500 nadšenci pod vedením Ducha svatého, mě ovlivnil nejenom na těle, ale především na duši.

Prožil jsem si opět přiblížení k Bohu. Největší zážitky mi zůstaly ze mši svatých, které sloužil vždy některý z biskupů. Byli to právě oni, kteří dokázali nejvíce povzbudit.

Poznal jsem také nové přátele, kteří se snaží pracovat pro druhé a mnohdy se jim to nedaří. Navzájem povzbuzeni ve víře a ve své práci pro ostatní se vracíme domů. Lidé, těšte se!

*„Už nebudeš mít slunce za světlo dne,
ani jas měsíce ti nebude svítit.
Hospodin ti bude světlem věčným,
tvůj Bůh tvou oslavou.“*

(Iz 60,19)

Marek Bambula

Jsem moc ráda, že se setkání animátorů konalo právě v Třešti. Neboť nebýt toho, tak bych se setkání nemohla zúčastnit. Za to bych si ale mohla sama, protože nejsem ten pravý animátor a o práci s mládeží jsem se moc nezajímala. A právě tady jsem si uvědomila, že člověk nesmí

být pasivní a musí začít něco dělat. Za toto poznání děkuji všem účastníkům, tedy všem mladým, hostům, kněžím a biskupům, kteří nás posilovali svými slovy, svědectvími, ale hlavně svým životem. Nejlepším z těchto „buditelů“ byl pražský světicí biskup Karel Herbst, který mluvil přesně, jasně a ne moc dlouho, takže se dalo vše dobře vstřebat. Ono někdy těch informací bylo vcelku dost, ale zase stálo zato vše poslouchat.

Toto setkání bylo pro mě velkým povzbuzením, upevněním mé víry a poznáním, jak důležité je společenství a živá víra.

V pátek po adoraci si každý napsal dopis sám pro sebe. Do tohoto dopisu mohl napsat vše, co zažil, co by třeba chtěl udělat atd. I já jsem si tento dopis napsala, co jsem do něho vložila, to neprozradím, ale všechny vás prosím o modlitbu. Nejenom za sebe, ale i za všechny účastníky, aby se nám to podařilo.

Ještě jednou děkuji všem účastníkům, kteří pro mě vydali svědectví o Bohu, a našemu otci Romanu Kubínovi děkuji za pozvání.

Jindřiška

Tisková konference

O prázdninách se dá leccos zažít. Někdo jede k moři, jiný volí raději hory, mnozí projíždějí krásy vlasti a vlastně všem je společné to, že něco zažijí. I já se mohu „pochlubit“ zážitkem, který byl pro mě něčím novým. Nemusela jsem ani nikam jezdit. Náš šéfredaktor mě totiž vyzval, abych navštívila tiskovou konferenci, jež byla pořádána u příležitosti Celostátního setkání animátorů. S menšími obavami jsem tedy přitakala a vydala se nic netušící na tuto „tiskovku“. V recepci jsem byla předána mladému organizátorovi, který se mě ptal na tisk, který zastupuji. Přiznala jsem, že nejde o věhlasné noviny a že zastupuji místní farní časopis. A to už jsme byli u vstupu do místnosti, kde jsem byla označena cedulkou PRESS, obdržela jsem materiál České biskupské konference a začala tušit, že jde do tuhého. Náhle jsem byla mezi profesionály, kteří ovládají média! Vešla jsem do krásně připravené místnosti a zasedla na alespoň trochu odlehlé místo, které bylo dekorováno chlebičky, zákusky a stolní vodou perlivou. Rozhlédla jsem se po místnosti a s úsměvem jsem shledala, že jsem vybavena velmi chatrnou technikou. Všichni vybalovali své mikrofony, kamery, fotoaparáty... a já si před

sebe položila prostý diktafon značky Panasonic (jednoduše šumítko). Mezi zúčastněnými jsem zahlédla i tvář dívky, která mi byla povědomá. Brzy jsme zjistily, že jsme obě studovaly český jazyk v Brně. Já se dala na pedagogickou činnost, zatímco ona...

Tiskovou konferenci zahájila tisková mluvčí CSA Kateřina Kubíčková. Položila úvodní otázku P. Janu Balíkovi (ředitel Sekce pro mládež ČBK), kardinálu Miloslavu Vlkovi (arcibiskup pražský) a dvěma animátorům – Liboru Pecháčkovi a Marii Šindelkové. Dále byl prostor pro otázky novinářů. Dost mě polévalo horko, když se zúčastnění představovali a já zjišťovala, kam jsem se to dostala. Svobodná Evropa, Český rozhlas, Katolický týdeník, Archa, rádio Proglas, Prima...

Pokusím se Vám přetlumočit pár myšlenek, které zde zazněly. Na úvod bylo řečeno, kdo je to animátor. P. Balík vysvětlil, že je to vlastně starší bratr, který doprovází své vrstevníky a může jim něco předat. Nejsou to mladí, kteří by byli nějak organizováni a někde se zapisovali, jsou to dobrovolníci, pro něž jsou připraveny vzdělávací programy, jako je tento. Podobná

setkání už proběhla v letech 1990, 1995, 1996, 1998. Další setkání se připravuje na rok 2006 (2007), rok setkání se nemůže shodovat se Světovými dny mládeže, které se připravují v Kolíně nad Rýnem na rok 2005.

V rozhovoru otec kardinál kladl důraz na postavu Jana Pavla II., který je vzorem práce s mládeží, umí naslouchat, umí oslovit, mluví řečí mládeže. „*Jsem si vědom, že mládež může oslovit zase mládež. Ti, kdo mají mladé vést, musí být orientováni. Dnešní mladý člověk musí nejenom slyšet, ale i vidět...*“

Takováto setkání na různých místech slouží také k navázání kontaktů s různými městy. P.

Balík v této souvislosti podtrhl intenzivní spolupráci s místní římskokatolickou farností, s místním zastupitelstvem, včetně pana starosty, ocenil možnost ubytování mladých lidí v rodinách a nadstandardní služby – denně čerstvé buchty a pochutiny, které všem zpestřují jídelníček. Sám je prý překvapen tím, že na mše svaté přichází denně několik desítek místních farníků.

Padla také otázka, o jaké přednášky byl největší zájem. P. Balík poznamenal, že všechny jsou omezeny možným počtem účastníků, ale i tak jsou brzy zaplněny přednášky o metodice (jak pracovat s texty Písma svatého), diskusní přednášky s biskupy, přednášky o partnerství a manželství. S politováním P. Balík konstatoval, že „popelkou“ zůstává oblast společenská a politika. Zazněl také dotaz, jak mládež vnímá církevní restituce. P. Balík doplnil, že mladých se tato problematika příliš nedotýká. A na tom-

to setkání nebyla tato témata ani otevřena. Otec kardinál pak konstatoval, že mladí nejsou plně informováni, jak to v církvi vůbec „běhá“, odkud jdou peníze... „*Restituce se staly zpolitizovaným sloganem, v očích veřejnosti je církev chamtivá,*“ poznamenal kardinál.

Z poselství přítomných animátorů bych pak zmínila jejich aktivity. Pořádají turnaje, putování, oslovují mládež (i nevěřící) a pořádají diskotéky.

Jako velmi zajímavý dotaz jsem vyhodnotila otázku redaktora Katolického týdeníku, která by napadla každého vnímavého účastníka tohoto setkání. „*Jak si vysvětlujete, že je na tomto setkání více žen (dívek)?*“ P. Balík s úsměvem konstatoval, že ženy jsou aktivnější a tato situace je také odrazem toho, že mezi věřícími je více žen.

Tisková konference se pomalu chýlila ke konci, uzavřela ji tisková mluvčí a nastal čas pro „soukromé“ rozhovory a interview. Chvilí jsem vyčkala a přemýšlela, jestli se také k „něčemu“ odhodlám. Nakonec jsem do této situace byla takřikajíc postrčena, protože si mé maličkosti všiml sám otec kardinál, když mi položil ruku na rameno a konstatoval, že „tato dáma tu sedí tak trpělivě...“

Tak jsem se vzmohla alespoň na otázku:

„Otče kardinále, máte nějaký vztah k Třešti, k tomuto kraji, máte zde přátele?“

„*Samozřejmě že Třešť a Telč a tento kraj mi byl nějakým způsobem blízký, protože zde měl kořeny pan biskup Hlouch, měl zde své blízké příbuzenstvo. V roce 1968 jsem v tomto kraji s panem biskupem byl a myslím, že to bylo v Telči, kde na náměstí byla v roce 1968 nebo 1969 velká bohoslužba. A občas jsme sem takhle zajeli. A k Třešti samé... odtud zase pochází pan biskup Radkovský. Já mám k Třešti osobní vztah, protože nábytek v mém bytě je z Třeště. Takže mám Třešť před očima každý den, protože v tom nábytku žiji, ten nábytek je hezký, musím je pochválit.*“

- KZ -

Don't open th

ou to do so.

Dopis

Přikládám dopis o. Romana Musila, nyní misionáře, který působí na ostrově Haiti. S farním zájezdem jsme se zúčastnili jeho svěcení (o. biskup Jiří Paďour) v poutním kostele Panny Marie v Klokotech u Tábora. Za účasti jeho rodiny, spolubratrů, přátel, farníků a návštěvníků i ze zahraničí – zůstávají nezapomenutelné vzpomínky na něho, na jeho odhodlání sloužit, a zůstávají i vzpomínky na celé dění při slavné mši svaté.

Otec Roman Musil má své „kořeny“ v Třešti, býval zde u babičky a jeho maminka je zdejší rodačka. Od ní jsem si vyprosila tento oslovující dopis. Také paní Niederhafnerová vzpomíná na jeho kamarádství se svými syny...

Sdělila mi právě jeho sestřička, která je také ráda v Třešti, že její bratr není již v městě Onanminthe. A tak často na něj v modlitbách myslíme a čekáme na další jeho zážitky a práci – v dopisech. Jistě si také mnozí farníci pamatují, přijel i do naší farnosti a sloužil mši svatou u svatého Martina, zakončil ji novokněžským požehnáním. Dodnes mi zní jeho slova, která byla v kázání...

Dodávám, že k ostrovu Haiti se vážou naše vzpomínky, protože jsme za minulého režimu posílali dárkové balíčky, na které farníci přispívali. Působil tam o. Antonín Figura (jeho bratr Josef v Japonsku). Pěkně nám oba psávali, děkovali, což chovám jako vzácné památky na dobré kněze – misionáře. Již se oba – rodem Slováci – odebrali na věčnost. Kéž všem jejich nástupcům vyprošují požehnání na přímluvu Panny Marie, kterou také ctíli. Děkujeme za jejich obětavé životy, kte-

ré prožívali daleko od domova (po revoluci v r. 1989 se krátce podívali do vlasti). A Vám, otče Romane Musile, hodně síly a milostí!!!

Lidmila Vokřínková

Onanminthe 29.8.2002

Srdečně Tě zdravím, otče Adame, a s Tebou i všechny seminaristy, a přeji všechno dobré. Konečně se mi splnilo to, po čem jsem vždycky toužil a kvůli čemu jsem podstoupil celou tu formaci až ke kněžství.

Sedím tu na smetišti, na Haiti, s chudými tohoto světa, a společně s nimi prosím Boha o smilování a učím se jejich odevzdanosti a důvěře. Zároveň se učím rozpoznávat svoji hříšnost, sobectví, pýchu i touhu po úctě. Učím se poznávat Toho, který má všechno ve svých rukách a který nikomu nestrání, protože to nemá zapotřebí, jako my.

Napsal jsem na smetišti, protože Haiti je jedno velké smetiště doslova a do písmene. Lidé tu žijí z pohledu Evropana nepředstavitelně jednoduše a chudě. Neznají nic, čím by přilákali lidi, kterým jde v životě jenom o to, jak si nejvíce užít. Největší zlo tedy představují peníze, protože dělají mezi lidmi rozdíly, dělí je na ty, kteří je mají a na ty, kteří je nemají. Na Haiti je obrovská nezaměstnanost, snad 70%, a protože tady vůbec není zavedený daňový systém, všechno se musí platit – škola, lékařské ošetření, voda... A protože lidé nepracují, na zaplacení nemají, děti do školy

nechodí a tak jen sedí, čekají na nic a žebrají. To je tvrdá realita této země, překvapivě tvrdá i pro mne. Není to nic z toho, co jsem si kdysi před tím možná myslel.

Jsem teď v jednom větším městě na severu země, které se jmenuje Onanminthe. Není tady ani elektřina, ani telefon, ani pošta, ani počítače, ani televize, zkrátka nic z toho, co by mě mohlo odvádět od myšlenky na Toho, který mě sem poslal. Když zapadne slunce,

tak se na cestě před domky (chatrčemi) rozsvítí svíčky nebo petrolejové lampy a jen tak se sedí v tichém naslouchání. Přes den tady žhne slunce neuvěřitelně silně, takže už jsem dvakrát dostal takový menší úpal. Všude pobíhají děti, kterých je na Haiti opravdu pozeňnaně, a jsou tím opravdovým Božím pokladem. Jsou vykulené a všemu se smějí, hlavně mně, a ti nejmenší přede mnou utíkají, protože ještě nikdy neviděli nikoho tak nemožně bílého. Jsou neuvěřitelně upřímné a mají odevzdanost, které se máme všichni co učit. Jsou to moji nejlepší učitelé kreolštiny (jazyk, kterým se tady mluví), protože když něco řeknu špatně, hned se začnou smát a myslí si, jakého hloupého kněze to k nim Bůh poslal.

Právě pro ně bych tu chtěl na Haiti pracovat, společně s mým spolubratrem knězem oblátem, otcem Markem. Otec Marek má opravdové srdce pro ty nejopuštěnější a vybudoval na jihu země útulek pro sirotky, kterých je tu opravdu hodně, hlavně ve větších městech. Chodí s těmi, kteří tam již jsou, do těch nejzapadlejších čtvrtí, aby vypátral ty, kteří nemají nikoho, kdo by je přivinul na hrud', a kteří už odmalička jsou vydáni napospas nástrahám tohoto světa, bez prostředků, kterými by se jim dokázali bránit.

Jinak tady žijí pro ty nejchudší také sestry Matky Terezy, se kterými jsem měl to štěstí se

několikrát setkat. Jsou tady dokonce Misionářky lásky až z Tanzánie. Právě ony na ně udělaly ten nejlepší Boží dojem. Září z nich opravdu taková odevzdaná Boží radost. Vyhledávají tady v těch nejubožejších čtvrtích naopak ty, o které už nikdo nestojí a kteří jsou ponecháni jenom svému stáří a bezmoci. Myslím, že se všichni máme od těchto Misionářek lásky co učit, protože ony hledají ten pravý poklad tam, kde ho nikdo nehledá a dávají nám tak opravdu lekci v následování Krista.

Touto myšlenkou bych chtěl skončit, protože jenom Kristus může dát smysl tomu, o čem si myslíme, že žádný smysl nemá.

Ať Vám Bůh žehná a je Vaší jedinou opravdovou radostí. V modlitbě myslí na všechny, kdo chtějí společně pracovat na vinici Páně

**v Kristu a Marii
Váš oblát P. Roman**

Reakce na dopis o. Romana Musila

Už jsem četla jeden Romanův dopis, který napsal příbuzným. Ti ho dali přečíst mým synům, protože jsou Romanovi kamarádi. Oba dopisy mě dojaly. Jsou prodchnuty láskou pisatele k Bohu, k bližnímu a skromností. My všichni nespokojení, všichni televizní, počítačovní a hospodští maniaci bychom se měli nad ním zamyslet, neustále nenaříkat a hledat lepší naplnění našeho života.

Marie Niederhafnerová

Přítel – nepřítel

Nikoli člověk, ale strom. Stromy – deset vzrostlých, stoletých jasanů po levé straně silnice, jež patřily (patří?) k zámeckému parku. Proč jsme je s maminkou neměly rády? Protože rašily hodně pozdě na jaře, kdy už ostatní stromy a keře byly plné listů i květů, obvykle až na Svatodušní svátky nasadily a rozvily zelené listy. V létě po bouřích a větrech z nich padaly menší i velké větve a my je uklízely. Na podzim to pak bývalo nejhorší. To shazovaly velké množství listů. Hlavně po prvním mrazíku, to bylo a je hodně „nastláno“. Pokud naše maminka mohla a zdraví jí sloužilo, vždy spěchala listy shrabovat a dávala je ke kmenům stromů, jež potom z něho „žily“. Proč tak pracovala? Protože dešťová voda – i přívalová – mohla z kopce odtékat strouhou kolem silnice a nedělala škodu a spolu s listím neničila kanalizaci atd.

Maminka měla ráda tedy stromy jehličnaté.

Avšak v letních měsících – zvláště v letošních tropických vedrech – tyto jasanové odprošují, jelikož jejich mocné koruny dávají osvěžující stín. Jeden z nich již loňské sucho nevydržel a uschl, byl tedy poražen...

Kéž tyto staré stromy – jasanové – „žijí“ a dávají letní stín. Mají dřevo tvrdé, kvalitní. Vždyť se také o nich zpívalo: „Vrata nová, jasanová...atd.“

Památne jasanové – odpusťte. Děkujeme.

Lidmila Vokřínková

Kdo byli?

Svatí Kosma a Damián

Syrští lékaři a mučedníci se narodili zřejmě ve 3. století. Většina podání o životě dvojčat je vyzdobena legendami. Podle nich působili Kosma a Damián v Sýrii jako lékaři, během ošetřování prý obraceli pohanské pacienty ke křesťanství. Život byl tehdy zastíněn krutým pronásledováním křesťanů. Jednoho dne dal místodržící oba bratry zatknout a vyslýchat. Kosma a Damián se přiznali ke své víře a byli krutě mučeni a po tuhém žalářování sťati. Už v 5. století je s jistotou dosvědčeno uctívání bratří, kteří vždy bezplatně léčili své pacienty. Oba byli přijati do kánonu svatých.

Tito mučedníci jsou uctíváni jako patroni lékařů, lékárníků, chirurgů, drogistů, zubních lékařů, fyziků, holičů, cukrářů, kramářů. Okolo roku 850 se ostatky svatých mučedníků dostaly do Evropy (jsou uchovány v Římě, v Mnichově, v Hildesheimu, v klášteře řeholnic v Essenu).

Svátek svatých Kosmy a Damiána slavíme 26. září.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

lékaři, mučedníci

narození: ve 3. století v Sýrii (?)

zemřeli: kolem r. 305 v Sýrii (Killiz?)

patroni Florencie; lékárníků, lékařů, chirurgů, drogistů, zubních lékařů, kojných, fyziků, holičů, cukrářů, kramářů; lékařských fakult; proti nemocem u koní; proti vředům; proti epidemiím

Již v únoru jsem dostal od otce Romana nabídku účastnit se expedice do rumunského Banátu za našimi krajany a následně do bulharských hor. Vůbec jsem se nerozmýšlel a vzal jsem to

v neposlední řadě také pas. Odcizení peněz se také dotklo otce Romana.

Velmi dobrá nálada z dosud naplno prožité expedice mě přešla. Nádherný týden prožitý

Závislost na Bohu

všemi deseti. S přípravou jsem začal již dlouho předem nákupem velmi kvalitních gore-texových bot, značkové bundy, vaříče... Vše nebylo zrovna nejlevnější.

Expedice se zúčastnilo přes 40 převážně mladých křesťanů. Ale cestou nás doprovázeli také 4 kněží. Expedici vedl otec Vladimír Záleský, zvaný Šagi, a trvala 12 dní.

Nechci popisovat průběh celé expedice (to by pak nezbylo místo na ostatní články). Chtěl bych vyzdvihnout pouze jeden zážitek.

Týden v Rumunsku proběhl podle představ, a tak jsme se vydali o kus dál. Přeplovli jsme Dunaj a stanuli jsme na bulharské půdě. Ihned za Dunajem na nás dýchla atmosféra drsného Balkánu. Velmi neochotní celníci po nás žádali samé poplatky, ačkoliv jsme nevěděli vůbec za co. Bez úplatku bychom tam jistě zůstali déle než 3,5 hodiny. Také slovo hygiena v Bulharsku patrně neznají.

První noc na jejich území proběhla jako obvykle. S autobusem jsme zaparkovali blízko vesnice a postavili stany. Než jsme vklouzli do svých spacáků, byla ještě odsloužena mše svatá.

Po sladké noci přišlo drsné ráno. Přes noc nám totiž místní mafie vykradla úložný prostor pod autobusem. Krádež se dotkla několika lidí, kteří tam měli své věci. Asi nejvíce se dotkla právě mě. Nejenom, že mi vzali všechny peníze, ale také všechno nové oblečení, boty, batoh... a

s českými krajany jako bych naráz zapomněl. Zaplavila mě úzkost. Cítil jsem se tak bezmocný a bezradný. Okamžitě jsem začal litovat toho, že jsem na tuto akci vůbec jel. Po chvílce mě však tento úzkostný stav opustil a vybavila se mi věta z Písma: „Neuchylujte se k věcem pozemským,

ale k věcem duchovním.“ Najednou jsem si uvědomil, jak jsem závislý na Bohu. Můžete se snažit, o co chcete, ale Bůh má všechno pod svou kontrolou. Můžete si koupit kvalitní oblečení do hor za tisíce korun, ale Bůh si stejně udělá své. „Co Bůh dal, to také vzal.“ Nyní Bohu děkuji za tuto nemilou událost. Pocítil jsem tam jeho blízkost a jeho moc. Taky mu děkuji za ostatní účastníky expedice, kteří mě nenechali na holičkách. Půjčili mi

peníze i oblečení. Cokoliv jsem potřeboval, byli ihned u mě.

Po této nepříjemné noci jsme měli namířeno do bulharských hor, jejichž nejvyšší hora ční do výšky 2925 m n.m. Při výstupu na tuto horu bez pasu, bez peněz a s vypůjčeným oblečením jsem plně pochopil, proč mi Bůh postavil do cesty na první pohled tuto smutnou příhodu.

Závislosti na Bohu se nezbavíte, ba naopak: když mu začnete důvěřovat, dokáže s vámi velké věci.

Marek Bambula

16. října si připomeneme 25. výročí zvolení papeže Jana Pavla II.

Pro připomenutí konkláve (volby), úryvek z knihy Mieczysława Malinského Celý Tvůj:

Konečně se přiblížila sobota 14. října 1978. Odpoledne odešli kardinálové do konkláve. Spojení s vnějším světem bylo přerušeno až na kouřové znamení z komína Sixtinské kaple, černé při bezvýsledném kole, bílé po zvolení papeže. Neděle 15. října. V poledne kouř černý, večer černý. Pondělí 16. října, druhý den voleb. V poledne opět černý. Ale večer krátce po 18, 00 hod. vystupoval z komína bílý kouř.

Na náměstí sv. Petra se nachází asi 200.000 lidí. Je vidět komín, na něj jsou zaměřeny reflektory. Kardinál Felicci ohlašuje z loggie městu: „Habemus papam... Carlum“ – místo Carolum, než potom už je slyšet zřetelné, ano, víc než zřetelné „Wojtyla“.

V tomto okamžiku poděsí ticho, jež naplnilo svatopetrské náměstí. Po ohlášení jména by měla jako odpověď znít bouře potlesku. Zástupy, čekající na papeže, to sdělení nepřijaly. Teprve po několika okamžicích, když dav, zaražený cizím jménem, pochopil, že je to Polák – tato zpráva se šířila jako blesk – se lidí zmocnilo vzrušení a začala se šířit vlna radosti. Mezitím se z balkonu rozvine obrovský barevný koberec. Obklopen kardinály přichází papež a začíná mluvit: „Dilettissimi fratelli e sorelle...“ a lidé explodovali radostí pro tato tři slova. Když se lidé na náměstí sv. Petra dověděli, že papež je Polák, mysleli si prostě, že nemluví italsky, ale když ho slyšeli, jak v jejich řeči silným hlasem pronesl ta pozdravná slova, vybuchla jejich radost. A dále zní jeho slova: „Nyní povolali nejdůstojnější kardinálové nového římského biskupa.“ A opět velký potlesk. „Povolali jej z daleké země, daleké, ale přesto blízké společenství ve víře a v křesťanské tradici.“ Zase potlesk. „Měl jsem strach z přijetí této volby, ale

učinil jsem tak v poslušnosti k našemu Pánu Ježíši Kristu a v plné důvěře v jeho Matku.“ Bouře nadšení. „Nevím, zda se mi podaří ve vaší“ – papež se zarazí a opraví se – „v naší italské řeči se vyjadřovat!“ Opět výbuchy radosti. Množství lidu pozorně naslouchá, je vnímavé pro každý přízvuk, pro každé slovo, hned porozumělo významu toho-

Jubileum Svatého otce

to papežova přeřeknutí. „Když udělám chybu, opravte mě.“ Odpověď ze svatopetrského náměstí není teď už vyjádřena jen potleskem, nýbrž množí se výkřiky: „Uděláme to, uděláme to!“ Papež pokračuje: „Dnes se vám všem představuji, abych tak vyznal naši společnou víru, naši naději, naši důvěru v Matku Krista a církve, abych tak znovu začal na této cestě dějin a církve, s pomocí Boha i lidí.“...

Já na tuto událost mám neobyčejnou památku, gramofonovou desku z přímého přenosu této volby, kterou mi daroval známý kněz, když byl na pouti ve Španělsku. Skutečně ta radost, nadšení lidu z volby Jana Pavla II. zde sálá a opravdu si Svatý otec získal srdce Římanů.

Přes všechny těžkosti a neduhy stáří papež Jan Pavel II. dále vede církve v dnešním rozbouřeném světě. Pamatujme proto často v modlitbách, aby Spasitel Ježíš Kristus jej vedl svou ochranou a pomocí.

Tak už to máme za sebou?

aneb Slovo do nového školního roku, ale myslím, že nejen pro studenty

Tak to všechno skončilo: dovolená, prázdniny, tábory, výlety, koupání, Celostátní setkání animátorů, pěší putování, kola, táboráky a další a další akce, které více či méně zahýbaly naší farností. Teď se vracíme ke známým věcem, všedním povinnostem, k zaměstnání, ke školním povinnostem. Budeme jistě na předchozí dny vzpomínat, ale bylo by to málo. Jistě budeme žít z toho, co jsme načerpali.

Podívejme se dopředu, čeká nás nový školní rok. Člověk do nových věcí vstupuje vždy s očekáváním a jistou nadějí. Jaké to bude letos ve škole? Co se mi podaří, čeho dosáhnu?

Po čase však začínáme ochabovat ve svém úsilí, v předsevzetích. Co jsme si slibovali na začátku roku, přestáváme dodržovat. Je třeba se povzbuzovat v plánech. Výchova a sebevýchova jsou těžké pro vytrvalost, se kterou jsou spojeny. Nárazově totiž nelze vychovávat.

Jednou jsem slyšel příběh o slimáku a zajíci. Společně závodili, kdo dříve doběhne nebo se doplazí ke stromu. Zajíc povýšeně udělal dva skoky a podíval se na slimáka, jak se pomalu šine kupředu. Lehl si přitom a usnul. Slimák se s vypětím všech sil doplazil do cíle a zvítězil.

Schopnosti a talent nemusí být rozhodující. Ten, kdo má menší dary, se může svým úsilím dostat dále než talentovaní lidé, kteří své nadání promrhají. Každý z nás musí své přednosti objevit a rozvinout. Mnozí z vás se můžete ráno při snídani podívat na hrneček z CSA, kde je nakreslený šnek a téma setkání: „Zajed’ na hlubinu.“ Nebo také: „Pomalou, ale jistě za cílem života.“

Dětem a mládeži je třeba někdy ve vytrvalosti pomoci. Rodiče a učitelé pomáhají svým příkladem, povzbuzením nebo někdy i zákazem.

Chci také povzbudit k plnění povinností v náboženské výchově, které se slibují u křtu. Vůbec tím však nemyslím jenom předmět ve škole, i když ten je také důležitý. Je však jenom částí

náboženské výchovy.

Už jsme možná zapomněli za těch pár let, jaké to bylo těžké „dát dítě do náboženství“, jaké komplikace s tím byly. Dnes máme možnost, aby děti žily ve společenství dětí, učily se žít s Bohem. To všechno jsou veliké dary a je škoda je nevyužít. Snad to nebude znít jako vychvalování vlastního předmětu a i kdyby, Pán Bůh nepotřebuje reklamu. Mnohdy děti chodí do kroužků, které je baví, do předmětů, které budou potřebovat k přijímacím zkouškám, které budou „potřebovat pro život“. Ale co potřebuje člověk nejvíce pro život? Matematiku, chemii...tituly?

Tak vás rodiče a děti povzbuzují, abyste nezapomněli pro všechny ty krásné a také důležité věci na tu nejdůležitější věc, na Boží království.

Chtěl bych poděkovat katechetům za jejich službu pro děti z naší farnosti.

Vám všem vyprošuji Boží požehnání
otec Roman

Třešťské prázdniny 2003

V dnešním neklidném a uspěchaném světě běží i lidský život tak rychle, že se snad ani neumíme trošičku zpomalit a vnímat ty drobné, ale ani ty velké krásy, které nás obklopují; což je pro každého člověka veliká škoda a značné ochuzení.

Letošní prázdniny přinesly změnu. Ano, radost a krása navštívila naši Třešť dokonce dvakrát! 4. a 5. července - Spolek přátel betlému v Třešti uspořádal „Dřevořezání“. Třešťské náměstí se stalo na dva dny pracovním atelierem nejenom místních, ale i zahraničních lidových umělců - řezbářů. Všichni, kdo jsme viděli mistry řezbáře při jejich práci, hluboce se skláníme nad jejich uměním, které je výsledkem velkého talentu, trpělivé, houževnaté práce, ale i vnitřní záliby a lásky. Jen tak přichází na svět tolik krásy ze špalíček dřeva. Obdivovali jsme něžné postavičky darovníků, množství zvířátek, ale také z kmene stromu postava v nadživotní velikosti nás okouzila. Toto dílo dovedou vytvořit jen šikovné, pracovitě ruce! Díky vám všem za tu nádhuru, která obohacuje a radostí oslovuje každého vnímavého člověka. Radost potřebuje nejen naše vlast, ale celý svět!

Také druhý prázdninový měsíc se nesl ve znamení veliké události: od 17. do 23. srpna 2003 se v našem městě konalo Celostátní setkání ani-

mátorů pořádané Sekcí pro mládež ČBK - Asociací křesťanských sdružení pro mládež.

Na týden se stalo SOU v Třešti nejenom domovem (se vším, co k němu patří), ale také učebnou, kulturním stánkem, dokonce i modlitebnou pro několik stovek mladých lidí nejenom z České republiky, ale přijela mládež i ze zahraničí.

Každodenní mši svatou i různá kulturní vystoupení mohli navštívit místní obyvatelé i hosté. Tuto velkolepou akci provázelo motto: „Zajed' na hlubinu.“ (Lk 5,4) Jsme-li posílení modlitbou, vedeni vírou, nadějí a láskou - neutoneme v žádné hlubině, kterou nám mnohdy život připraví. Ruka Páně a milosrdenství Boží je vždy k záchraně každého připravena. Pomáhejme i my, kde je zapotřebí! Setkání s takovým množstvím mladých lidí i s církevními hodnostáři byl zážitek tak silný, na který se nezapomene.

Bylo to krásné a pro dnešní dobu velmi potřebné a povzbudivé setkání. Radost, přátelství, víra - to byla náplň těchto dnů.

Dík patří všem, kteří se zasloužili o zdárný průběh tak náročné akce. Starostí bylo hodně, ale láska a ochrana Boží pomáhala všem a všude! Dobrá věc se podařila!

O. Hrbková

Opět do školy

Začíná nový školní rok. Ne, nehněvejte se milé děti, že vám to připomínám. Já vím, že učit se není snadné, ale ať chcete, nebo nechcete, denně berete své brašny a do školy chodíte. A protože jste děti rozumné, víte, že se neučíte pro školu, ale sami pro sebe. Jistě mnozí z vás už sníte o tom, čím byste jednou chtěli být - kosmonautem, lékařkou, knězem, řidičem, sportovcem, herečkou. Ale tím vším se nikdo nerodí, tím se musí stát. Ježíš Kristus vyprávěl jednou podobenství o

hřivnách. Hřivna, to je dost velký peněžitý obnos, dnes bychom řekli akcie. Jeden král se chystal na dlouhou, dalekou cestu. Zavolal své služebníky a svěřil jim své hřivny. Jednomu dal deset, druhému pět a tak podobně, jednomu dal jen jednu hřivnu a odjel. Služebníci se hned pustili do podnikání. Jen ten, který dostal jednu hřivnu, ji zakopal a nic nedělal. Když se král vrátil, začal účtovat. Ten, který dostal deset hřiven, jich přinesl dvacet, ten s pěti hřivnami přinesl deset a tak všichni podobně.

Král je pochválil a svěřil jim význačná místa. Ale ten, co dostal jednu hřivnu, kolik jich přinesl? Ano, jen tu jednu. Toho král nepochválil, ale nazval ho líným a neužitečným. Ty hřivny jsou obrazem vašich přirozených vloh a vašeho nadání. Jeden umí to, druhý ono, někdo je šikovný na matematiku, jiný je zase velice zručný manuálně. A v této souvislosti není, milé děti, ani tak důležité, zda vždycky dostanete jedničku, nebo někdy třeba trojku, ale je důležité, abyste vždycky poctivě vykonaly, co vykonat můžete a máte. A k tomu vám pomáhají vaši rodiče a učitelé. Pro vás, otcové a matky, začal školní rok ne narozením, ale už početím dítěte a je dlouhý, bez prázdnin, bez oddechu. Rodina je první školou života. Je nenahraditelná pro osobní i společenský rozvoj dítěte. Vy rodiče jste hlavními vychovateli svých dětí. Vy za ně nesete odpovědnost před Bohem i před společností. Nemějte své děti rádi jenom proto, že jsou milé nebo pro jejich dobré vlastnosti. Vždyť dítě není hračkou, je osobou. A

láska není jen fascinující hrou citů, ale je to ctnost, která chce skutečné dobro pro toho druhého, která se daruje tomu druhému. Stejnou ctností lásky byste měli oplývat i vy, pedagogové. Láskou k dítěti a láskou k pravdě. Vy sami nejlépe víte, že učit, to není zaměstnání,

ale povolání - krásné, vznešené, důležité, které vyžaduje i množství zvláštních darů srdce i rozumu. I když škola se stará především o rozumový rozvoj dítěte, přece také vychovává. A v tom je pomocníkem rodičů, ne jejich pánem. Má-li kdo správně vychovávat, musí především vychovávat stále sám sebe. A docílit v dítěti výchovou, aby přerostla v sebevýchovu, to znamená, to, co dítě přijímá zvenčí, aby zevnitř přinášelo plody, to je, myslím, vrcholem umění vychovávat.

P. Vojtěch Suchý

*provinciál jezuitského řádu pro Čechy a Moravu
(bývalý děkan dačického děkanství)*

Život je jako nádoba

Tak mi zase jednou přišla zpráva na můj e-mail. Musím říct, že mi jich chodí docela dost. Ať již od mých známých a milých osůbek, ale také od těch, které jsem nikdy neviděl. Jak jsem už napsal... přišel e-mail. Není důležité od koho, ale pro ten obsah, který se mi opravdu líbil, rozhodl jsem se, že ho nechám otisknout v našem farním časopise. Snad se vám také bude líbit.

Učitel filozofie jednoho dne přišel do třídy. Když se studenti usadili, vzal ze šuplíku nádobu a naplnil ji až po vrch kameny. Potom se zeptal studentů, zda si myslí, že je nádoba plná? Studenti s ním souhlasili, že je. Potom profesor vzal krabičku s kamínky a vysypal je do nádoby s kameny, zatrásl nádobou a samozřejmě, že kamínky

propadaly mezi kameny. Profesor se zeptal znovu. Je teď nádoba plná? Studenti se pousmáli a souhlasili, že je. Ale profesor vzal krabičku s velmi jemným písekem a vysypal ho do nádoby. Samozřejmě písek vyplnil i ty nejmenší mezírky mezi kameny. Teď už byla nádoba opravdu plná.

Potom profesor řekl: „Touto ukázkou jsem chtěl znázornit, že život je jako tato nádoba. Kameny znázorňují důležité věci ve vašem životě. Jako jsou vaše rodina, partner, zdraví, děti..., všechno, co je tak důležité, že kdybyste to ztratili, bylo by to velmi zničující. Kamínky znázorňují ostatní, méně důležité věci. Například vaše zaměstnání, dům, auto... A písek je všechno ostatní. Drobnosti. Když dáte písek do nádoby jako první,

nezůstane vám žádné místo pro kameny. To stejné platí v životě. Když budete ztrácet čas a energii na drobnostech - materiální věci, nikdy nebudete mít čas na věci, které jsou skutečně důležité. Věnujte pozornost rozhodujícím věcem ve vašem životě. Hrajte si se svými dětmi, vezměte svého partnera tancovat... Vždy bude čas jít do práce, uklidit dům, uvařit oběd, nakoupit... Dejte si záležet na kamenech (věci, na kterých vám skutečně záleží). Určete si své cíle. To ostatní jsou jen ka-

mínky a písek. Hodně štěstí, doufám, že se vám to podaří.“

At' tvoje ruce mají vždy co dělat, at' máš v peněžence vždy pár korun, at' vždy slunce svítí na tvé okno, at' po každém dešti určitě následuje duha, at' máš vždy nablízku přátelskou ruku, at' Bůh naplní tvé srdce radostí.

Myslím, že se k tomu nemusí více dodávat.

- VH -

Bylo léto, horké léto, léto, tak jak má být ...

Čas běží a my se loučíme s krásnými dny prázdnin a dovolených. Pěkné zážitky z cestování i z bezstarostných toulek přírodou zůstanou s námi ve vzpomínkách. S pokorou v srdci tiše šeptáme: „Bud' pozdraveno září!“ Ty laskavá dobo hojnosti. Dobo sklizených polí, sluncem malovaného ovoce, dobo zářících květů slunečnic, rudých šípků a jeřabin u cest. Rozorané brázdy nám vydávají své poklady od jara ukryté a chlubí se bramborovými korály. Od ohničků voní bramborová nať a zvoní dětský smích. Horké brambůrky se přehazují z dlaně do dlaně a našpulené rtíky na ně foukají. Vysoko vyletěly dráčci i hvězdice, aby se z výšky podívaly na tu barevnou krásu naší Vysočiny.

Do této pohody zazvoní školní zvonek a škola vítá nové školáčky i starší žáky a učitele k nové práci. Začíná nový školní rok 2003-2004. Tak tedy všem přejeme: „Šťastnou cestu a hodně úspěchů!“

„Škola je dílnou lidskosti“ - kéž i každá rodina je pro dítě oázou lásky a porozumění. Prožít šťastné dětství v pěkné, spořádané rodině je tím nejvzácnějším Božím darem pro každého člověka. Zde se dítě seznamuje se vším, co pro budoucí samostatný život potřebuje. Pracovitost, zodpovědnost, ohleduplnost, laskavost, úcta k sobě i ke druhým, skromnost, ukázněnost i tolerance - to jsou hodnoty, které si neseme ze své rodiny jako vzácný dar. Proto se snažme a ved'me naše děti k těmto zásadám, aby v životě neselhaly ve slušném a ukázněném chování. Bude méně slz a více radosti!

Kéž i děti najdou posilu v modlitbě:

*Ježíšku můj zlatý,
tam v nebeské říši;
kéž andílci tvoji,
modlitbu mou slyší.
At' maminku chrání,
a tatínka sílí
a vlast naši brání
tví andílci bílí.
Kéž hodné máš děti
a pokoj zde svatý,
tu modlitbu splň mi,
můj Ježíšku zlatý! Amen.*

Malým i velkým přejeme Boží ochranu a požehnání pro každý den!

manželé Hrbkovi

*Ty jsi můj Bůh,
Ty znáš mou
budoucnost,
není, kdo by mne
vytrhl z Tvé ruky.*

TÁBOR 2003 ANEB ZA POKLADEM KOUZELNÍKA CIMPUNELLIHO

ANO - i letos byl tábor. Kdo tam byl, může to dosvědčit. Po loňském roce jsem byl přesvědčen, že byl již můj poslední. Nechal jsem se však opět zviklat a snad jsem udělal dobře. To musí posoudit někdo jiný. Tak tedy, jako každý rok, konal se tábor na vypůjčené základně třešťského Sdružení Kamarád na Dobré Vodě u Mrákotína. Odjelo nás téměř osmdesát, z nichž bylo patnáct těch, kteří se starali o bezproblémový běh tábora. Táborníci se sjeli letos jak z Třeště, tak i blízkého a vzdálenějšího okolí.

Letos nás čtrnáctidenním pobytem provázela myšlenka na poklad kouzelníka Cimpunelliho. Jak se účastníci výpravy dozvěděli ve „zvacím dopise“, nikdo z nás nevěděl, zda je tento dávný kouzelník člověkem, či duchem. Ale zajisté se všichni těšili - třeba na to, že uvidí své staré známé, zahrají si zajímavé hry a budou prostě jenom čtrnáct dní v přírodě.

Ale začněme od začátku. V prvních dnech byly děti rozděleny do osmi - snad rovnocenných - výprav. Náhodný kolemjdoucí se tedy mohl setkat se Žabáky, Mágy, Modrými hady, Fant'áky, Vlašáky, Svatými d'áblíky, Zoníky a samozřejmě i Potkánky, kteří nakonec celotáborovou hru vyhráli a se ctí zvětšili svá jména na vítězném poháru. Každá z výprav byla označena jednou

barvou, kterou si její členové nabarvili trička.

A co mohli ti, které jsme na začátku nazvali odvážnými dobrodruhy, zažít? Samozřejmě spoustu her - především v okolních lesích, protože nám po celý pobyt přálo počasí a nepršelo (ostatně jako celé léto). Horko se stalo naším největším nepřítelem - znásobovalo únavu a také oslabovalo náš team na duchu. Ale měli jsme ochotnou zdravotnici a spolehlivé kuchtíky! A jaké hry jsme hráli? Znamé Pexeso, Scrabble či Člověče nezlob se jsme přetavili upravenými pravidly pro všech 65 hrajících táborníků. Nezapomněli jsme ani v neolympijském roce na námi upravené disciplíny táborové olympiády. Naučili jsme se poznávat různé druhy květin a tuto znalost jsme si ověřili v jedné z her. Nechyběla ani výuka morseovky a nejrůznějších šifer, jež jsme mohli s úspěchem - větším či menším - uplatnit, s chutí jsme zpívali naši táborovou hymnu Eldorádo. A nezapomněli jsme ani na turnaje - letos jsme kvůli náročnému programu provedli vylosování jednotlivých výprav do dvojic, které se vyřazovacím způsobem, kdy postupoval pouze vítěz, utkaly o šampióna ve fotbale a vybíjené. Ve volném čase jsme mohli zkusit badminton či petanque. A abychom nezapomněli odpočívat, večerka byla zpívána ve 21.45 hod. a probouzeli jsme se s úderem sedmé hodiny ranní.

Zajímavostí pro mě byly letošní návštěvy rodičů. Protože nedělám hlavního vedoucího na táboře prvním rokem, několik těchto návštěvních dnů jsem už zažil. A taky jsem je v našem časopise kritizoval. A ptáte se proč? Především proto, že rodiče a příbuzní si s největší pravděpodobností neuvědomují, že dětem dáváme také na táboře najíst. O tom svědčí plné tašky buchet, řízků a všelijakých dobrot, kterými v tento návštěvní den táborníky

zásobují. Ti pak nejí jídlo, které je pro ně uvařené, a kupí se zbytky, jež se musí složitě likvidovat. Proto uvažují o obměně táborového programu - pokud bych i příští rok měl na tábor jet, budu se snažit prosazovat, aby se tento návštěvní den zrušil. Myslím, že čtrnáctidenní odloučení od příbuzných není až tak strašné a vede alespoň děti k větší samostatnosti. Takže uvidíme za rok...

Vraťme se k dalším dnům na táboře. Protože jsme věřící, navštívili jsme o nedělích i blízký kostelík na Dobré Vodě (mše byla poutní - slavnost rodičů Panny Marie, Jáchyma a Anny) či v Mrákotíně. A také se za námi zastavil náš třešťský pan farář, když se vrátil ze zahraniční dovolené (o té se píše na jiném místě - pozn. redakce). Otec Roman sloužil mši svatou na trávníku uprostřed tábora.

V průběhu jednotlivých dní mohli táborníci navštívit Cimpunelliho jeskyně - výpravy měly například za úkol v časovém limitu uvařit ze zvolených bylin čaj na vlastnoručně rozdělaném ohništi, na polystyrénovém plavidle převézt po rybníku jednoho z členů výpravy, zasáhnou šípky Kyklopovo oko či vyluštit zákeřné hlavolamy. Za umístění ve hrách započítávaných do celotáborového hodnocení a za úspěšné splnění úkolů v Cimpunelliho jeskyních výpravy získávaly platidlo - stříbrné cimpulungy. Toto vzácné platidlo se nám podařilo získat v jedné razičské dílně a každý z táborníků měl právo, po absolvování závěrečné hry, nechat si jeden cimpulung na památku (schválně - máte ho ještě??).

A nastal rozhodující den - byl to pátek

8. srpna - předposlední den na táboře. Výpravy v časových intervalech, jež byly stanoveny dle počtu získaných cimpulungů, vyrážely za zakopaným pokladem kouzelníka Cimpunelliho. Bylo třeba se za pomoci buzoly, mapy a vlastního úsudku vydat tento poklad hledat. A kdo se vrátil s pokladem nejdříve, stal se letošním vítězem.

Před závěrečným slavnostním táborákem, při kterém byli vyhlášeni vítězové i poražení, jsme ještě měli možnost zhlédnout divadelní představení, která si připravily jednotlivé výpravy. A celý tábor byl zakončen šťastným a spokojeným odjezdem domů a shledáním s rodiči.

Jestli byl pobyt na Dobré Vodě „prázdninový“, zábavný a svým způsobem úspěšný, tak na to se musíte zeptat těch, kdo tam byli. Sám za sebe mohu říci, že se mi tábor líbil a z postu hlavního vedoucího jsem nemusel řešit - díky Bohu - žádné ošemetné a problematické situace. Do jaké míry byl tábor „úspěšný“ však zhodnotí až rok následující - tedy to, jestli se opět přihlásí velký počet dětí, které s námi chtějí prázdninových čtrnáct dní strávit. Takže, až zazvoní školní zvonek naposled, zase se o prázdninách sejdem...

EXPEDICE NAHORUDOLŮ

Již tradičně byly letošní prázdniny zakončeny týdnem na kolech. Tentokrát jsme dobývali Šumavu s jejími kulturními a především přírodními krásami.

Účastníci expedice:

kapitán posádky – velectěný velebný otec Roman Kubín

ostatní – Bára, Betka, Eva, Evča, Gábina, Jindra, Katr, Mára, Maruška, Michal, Tomáš, Terka, Vojta, Víťa

Z expediční kroniky jsme vybrali pouze pondělní den, který je charakteristický pro celou expedici.

DEN DRUHÝ – PONDĚLÍ 25.8.

Česká výprava

Této výpravy se zúčastnili ti jedinci, kteří neměli to štěstí a nevzali si s sebou pas, tudíž se nemohli vydat za hranice k našim rakouským sousedům. Je tedy zřejmé, že převážná část účastníků byla pod 15 let, šlo tedy o „nejmladší“ skupinku.

Účastníci: Katr, Terka, Evča, Gábina, Michal, Vojta

Odpich od klášterních vrat se zdařil v 9:00. Ještě ve Vyšším Brodě se Vojtovi dramaticky zamotává šlapka do kola a Vojta padá, padá, padá... Při prvním větším sestupu se nám odkryla gotická panoramata na dávné sídlo Rožmberků, které se honosí jejich jménem. Půlhodinovou přestávku jsme strávili opravou kola, při kterém posloužila místo lepidla žvýkačka (ačkoli to byla Winterfresh, kolo zůstalo neopraveno). Během kopcovitých až hornatých cest do Českého Krumlova jsme poznali ochotu a vstřícnost místních lidí. Po obědě u samoobsluhy jsme se vypravili na prohlídku pohádkového města. Ze zámecké věže jsme zhlédli nejen historické jádro města, ale i zámecký příkop plný rozrušených medvědů, kteří lačně čekali, až někdo spadne z věže. Dva nadšenci se odpojili od skupiny a táhli se

11 km do příkrého kopce, aby zdolali nejvyšší vrchol Blanského lesa Klet' o nadmořské výšce 1084 m n.m. Již po výjezdu z Krumlova (18:15) jsme si uvědomili, že jsme světla nebrali nadarmo. To jsme se však ještě bláhově domnívali, že do Vyššího Brodu přijedeme nejpozději v 22:00 a cesta nebude delší než 35 km. Bůh k nám byl však natolik milostivý, že po zdoluhavém hledání nám dopřál i večeri a to na místě, kde bychom to nikdy v životě nečekali. Posílení bagetami jsme zapnuli halogeny a vydali se na noční jízdu. Po pár kilometrech mezi poli se však naše noční jízda změnila doslova v horor. Byl to právě Vojta, který hlásí: „Píchl jsem!“ a právě zde na nás dolehla krize. Čas 21:30; opuštění mezi poli; opět hladoví; s vědomím, že do Vyššího Brodu je to ještě více než 30 km kopcovitým terénem. Podpoření modlitbou zbylých 9-ti členů expedice a pod ochranou Panny Marie nás náhle a nečekaně oslovil mladý pár projíždějící na koních. Nabídli nám pomoc v 300 m vzdálené opuštěné chalupě. To byla naše poslední záchrana. Potvrdilo se nám, že zdejší lidé jsou opravdu milí a pohostinní. Nejen že nám pomohli s opravou kola, ale nabídli nám i teplý čaj a čerstvé vdolky. Kolem 23:00 jsme nasedli na kola a s velkým dík se vydali do temných šumavských lesů. Těsně před půlnocí jsme poděkovali Pánu za jeho konkrétní pomoc a poprosili o ochranu. Následující cesta byla pro mnohé z nás jedním z nejhorších zážitků v našich dosavadních životech. Musíme připustit, že jet kolem Vltavy v 1:00 ráno, kdy teplota dosahuje asi 10°C a my na sobě máme jen kraťasy a miki-nu, není vůbec příjemné. A to o to víc, když nám přestala svítit světla. Náš příjezd (kolem 2:00) byl uvítán čokoládou a teplým čajem. Až zde jsme si uvědomili, že jsme celkem ujeli 90 km, z toho v noci 40.

Zkrátka bez pomoci Boží, Panny Marie a modlitby našich přátel bychom nemuseli dojet.

Rakouská výprava

Ti jedinci vlastníci pas – přesný počet 7

osob. Začátek naznačil, jaký bude celý den... kopec za 3 „bateláky“. Ihned po výstupu jsme si dali rast u Maria Rast am Stein. Pak přes hory a doly a taky přes jednu celnici do Rakouska. Celníci v Přední Výtoni i v Gugvaldu nám dali razítka bez větších úplatků a přemlouvání – stačilo jen říct: „Stempel bitte!“ Vyčerpání, dehydrování a vyhladovělí jsme se přece jenom dostali k našemu vrcholu → oběd! Přes jeho sytost byl vyčerpávající - dali jsme si 30 (min). Odbila 2. hodina a my měli jedinou možnost – jet dál! Ach OK. V Hasslachu jsme udělali exkurzi v místním kostele, po 15-ti poctivě nakradených hruškách jsem se ocitli v naší drahé vlasti. Konečně. Tam nás čekalo ovšem nejedno nemilé překvapení... (1. Pro někoho čocka), pro všechny Bára a Mára (to bylo asi milé překvapení), ale pak (v 19:17:25) přišla 1. SMS: „Jsme v Kájově, zbývá nám 35 km, přijedeme nejdřív v 10. Těšíme se na čocku. Terka a spol.“ To by nebylo tak hrozné, kdyby ve 21:03:06 nepřišlo: „Lepíme...zvyšujeme limit na 11 až půlnoc...nezamykejte, možná přijedeme!“ Šli jsme se pomodlit „brevík“. Během té doby se expedice NAHORUDOLŮ přejmenovala na ZAJEĎ NA HLUBINU. Po modlitbě 3. SMS: „...lepíme bez úspěchu...pomalu se potápíme!“ Naše bezradnost byla užirající. Začali jsme shánět krizovou pomoc – vše marné. Bylo pozdě a zima. Hodiny plynuly a my neměli žádné zprávy. To, co se stalo, musela být jedinež Boží vůle. Po telefonátu otce Romana s Terkou a Katrem se nám alespoň trochu ulevilo. Zjistili, že kolo není píchlé, ale je jen špatná pumpička. To byla skvělá zpráva. Ale ještě stále jim zbývalo 30 km, tzn. 2 hodiny cesty, v noci a na horách. Nedalo se nic dělat, i my jsme měli za sebou náročný den (a v nohách 72,3 km) – padli jsme, někteří ještě s modlitbou, do tvrdého spánku. Jen Mára bděla...

Nudící se marodka

K Báře (končící angína), která byla jasná, se ráno připojila Mára, kvůli teplotě. Bacily prolezlá těla, znavená boji proti virům, jsme nejdříve vyvětraly a občerstvily čerstvým vzdouškem a uložily do postelí, kde jsme si četly. K obědu

jsme si musely zajít do podklášteří, kde jsme v COOPu zakoupily vitaminovou bombu (banány, mandarinky, broskve, hrozny a meloun), která nám spadla rovnou do ledvin (viz. Kája Mařík), a okurky k večeři. Po krátkém obědě jsme absolutně ulehly... Jaké však bylo naše zděšení, když jsme po probuzení zjistily, že nejspíše meloun způsobil menší střevní potíže a vzduch kolem nás zhoustl organickými plyny. Jelikož jsme však po spánku velice přirostly v spacáky, nechtělo se nám moc vstávat, a tak jsme v posteli vymýšlely různé statistiky (viz. na konci).

Poté jsme šly do kostela (kolem 18:45). Přišly jsme na latinský kompletář, ale protože mniši nemínili přijít, začaly jsme zpívat samy (Rozžihá, Můj Králi, Dobrořeč duše má Hospodinu...). Když jsme byly v nejlepší, přišli... Asi nás slyšeli a pro jistotu nás pustili do chrámové lodi, která byla vzadu zamčená, a byly jsme účastny jejich zpěvů.

Poté se vrátila expedice Rakousko a počaly přicházet velice nepříjemné SMSky (viz. druhé články dnešního dne).

STATISTIKY:

1. Průměrný věk **17,2 let**
2. Průměrný počet dětí v rodině **3,466**
3. Počet účastníků expedice + jejich sourozenci doma **52**
4. Počet slov v jednom desátku **390**
5. Součet prstů, očí, uší, úst a nosů všech účastníků **390**
6. Průměrná výška **174,86667 cm**
7. Průměrná hmotnost **64 kg**

Velké Ď panu administrátorovi naší farnosti, který měl tu odvalu vydat se s těmito blázný, šilenci a cvoky na tuto expedici. Opravdu velké Ď!

Účastníci expedice

Krok za krokem se naše společnost seznamuje s výzvou, kterou potvrdilo i naše zákonodárství. Jedná se o dobrovolnickou službu. Obecně je tím myšlena organizovaná služba, vykonávaná bez nároku na odměnu. Krátkodobou dobrovolnickou službou se rozumí jakákoliv aktivita ve prospěch druhých, která je vykonávána pod hlavičkou „veřejně prospěšné instituce“. Že

období, které o těchto prázdninách končí. Nyní nastává čas hodnocení. V čem byl zmíněný projekt originální? Předně počítal se službou ve farnostech. Jeho podstatným prvkem byl důraz na prožívání společenství. Proto se mladí lidé dobře na svou službu připravovali a do farnosti šli po skupinkách. V ostravsko-opavské diecézi nazvali zmíněný projekt Div, diecézní voluntariát. Nepo-

Vatikánský rozhlas 13. července 2003

Komentář Církve a svět, připravil Jan Balík

se takto zcela spontánně zapojuje mnoho lidí, a ani neví, že se účastní dobrovolné služby, je evidentní. I život farností je založen na zcela spontánní vzájemné pomoci a aktivní spoluúčasti na nejrůznějších dobročinných a výchovných aktivitách. Průlom, který přináší současná doba, spočívá v možnosti dlouhodobé dobrovolnické činnosti. Ta umožňuje především mladým lidem naplno se angažovat tři a více měsíců, v praxi to bude převážně jeden rok. Mladí lidé tak získávají možnost věnovat část svého života druhým, učit se sloužit, nezištně darovat sebe sama. To je jistě velice ušlechtilá volba.

Mohli bychom hovořit o nejrůznějších projektech dobrovolnické služby: charitativních, výchovných či o projektech zaměřených na pomoc v zahraničí. Nemůže nám ale uniknout, že pro církve je zde velká šance, jak mladé lidi oslovit, dát jim důvěru, zapojit je do služby evangelizace dětí a mládeže. V přebírání společenského vývoje vyzvali naši biskupové mladé lidi do projektu dobrovolné služby v katolické církvi. Vědomě tak navázali na učení koncilu, který tváří v tvář soudobé civilizaci prohlásil, že nejlepšími evangelizátory světa mladých jsou právě mladí lidé sami.

Tak se před dvěma lety rozjelo zkušební

chybně záměrně v sobě název ukrývá slovní hříčku. Jedno z prvních zjištění při hodnocení je právě ten div. Údiv lidí, k nimž dobrovolníci přišli, že se pro ně chtějí angažovat. Podiv mnoha lidí nad tím, že se našli mladí lidé, kteří měli odvahu jako první vstoupit do dosud neprošlapané cesty.

Bylo však možné pozorovat i nepochopení. Ukázalo se, že mnoho lidí, včetně rodičů, nechápe, že nezištná angažovanost ve prospěch druhých lidí je pro mladého člověka velkým životním vkladem.

Prozatím musíme konstatovat,

že dobrovolnická služba je stále něco, co udivuje a jen pomalu se dostává do povědomí lidí. První zkušenosti s dobrovolnou službou v katolické církvi máme za sebou. Obě farnosti – Křečovice a Pustá Polom – přijaly dobrovolníky mezi sebe výborně. Ti se zaměřili především na volnočasové aktivity dětí a mládeže, zapojili se ve výuce náboženství a věnovali svůj čas i starým a nemocným lidem. Oba kněží, P. Dlouhý i P. Šmíd, si rok prožitý uprostřed mladých pochvalovali. Kromě přínosu dobrovolníků pro život farnosti a obce hodnotili vliv na ně samotné. Žít s nimi ve společenství bylo pomocí pro jejich osobní život při prožívání kněžské služby. Bylo to sice náročné, ale prospěšné. Jedna z dobrovolnic, Hanka, komentuje život v týmu s knězem takto:

„Velkou zkušeností voluntariátu je život v týmu a také život s knězem. Z vlastní zkušenosti mohu říct, že jsou to věci pro mnoho lidí naprosto nepochopitelné, a to nejen otázka mravní čistoty, ale také vzájemného sdílení, umění domluvit se, ustupovat a naslouchat tomu druhému. Od začátku jsem si uvědomovala, že pokud chceme být svědky evangelia, musíme pro naše společenství udělat všechno a často také umírat sami sobě.“ A doplňuje ji Katka: „To nejvýraznější, co jsem prožívala, byl život ve společenství lidí, kteří jdou za stejným cílem, chtějí žít s Bohem, vydávat o něm svědectví. Vidím v tom velký přínos.“

Také ostatní dobrovolníci hodnotí svoji službu velice kladně. Ve službě vidí velký přínos pro svůj osobní růst a pro rozpoznání svého životního povolání. Jeden z nich to dokonce formuloval takto: „Ani nevím, kdo je více obohacen. Zda my, nebo lidé, pro které jsme se snažili něco dělat.“ Dobrovolník Johnny hovoří o roční službě následovně: „Je to skvělá zkušenost. Paradoxně z ní nejvíce profitujeme my samotní. Tím, že jsem nabídl své schopnosti ke službě pomoci druhým, našel jsem své vlastní sebeuplatnění, svou plnou realizaci. Čím více jsem se snažil něco dát, tím více mě to naplňovalo. Zjistil jsem, jak je báječné dělat něco pro druhého. Jde o radost ze služby. Jsem přesvědčen, že Pán vždy naše síly doplnil. Když jsem se rozhodl odpovědět na povolání ke službě, dostal jsem velkou milost.“

Kněží i dobrovolníci zdůrazňovali přípravu mladých lidí i přijímajících kněží a předložili několik návrhů, jež přispějí ke zkvalitnění služby v dalších letech.

Po zhodnocení zkušebního období bude Sekce pro mládež ČBK v projektu pokračovat. Noví zájemci se po přihlášení na svém diecézním centru pro mládež začnou od října během několika víkendů připravovat a dá-li Bůh, o prázdninách 2004 nastoupí po skupinkách do farností. Věřme, že mladí lidé využijí šanci, kterou jim dává dobrovolnická služba. Ti první odvážlivci začínali úsměvným heslem: „Lepší je opotřebovat se než zrezivět.“ A nelitovali toho.

Marie Krechlerová

Růženec

Marie Holková

Ty perly Marii do dlaní kladu,
jak výkupné za hříchy své,
za všeho lidstva zlobu a zradu,
za duše dobré i za lidi zlé.

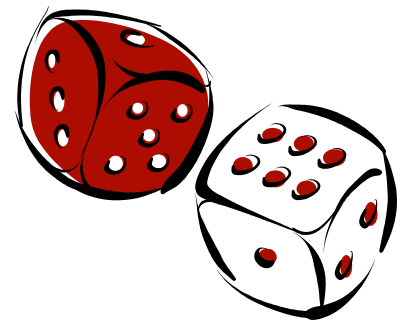
Ona je vyslankyní Boží,
ona svou přímlovou milosti množí,
všem duším ke spáse pomoci chce.

Desátkem každému udílí radu,
růžencem drtí satanu vládu.

Proto ty perly své Matce Marii
do svatých dlaní s láskou kladu.

Nejen v době adventní, postní, v máji, ale rovněž i v měsíci říjnu rozjímáme s Pannou Marií o událostech ze života Krista Pána v posvátném růženci. Pamatujme, obzvláště když je od října 2002 rozšířen o tajemství světla, která vyhlásil papež Jan Pavel II. a která vejdu do novodobých dějin církve.

- KP -

Správné odpovědi

Správně na otázky z minulého čísla odpověděli:

Tereza, Adéla a Pepíno - Třešť
Martin Trojan - Třešť

Bludiště: vznikne erb „C“

Šifrování:

a) MY SI RADI HRAJEME S VEZNIKEM
b) ČASOPIS VĚŽNÍK JE KOMPASEM FARNOSTI TŘEŠŤ

Koncert

V rámci Dnů evropského dědictví proběhne dne 14. září 2003 v 16 hod. v kostele svaté Kateřiny Sienské koncert skupiny Labyrint. Všichni jste srdečně zváni.

Den na táboře Dobrá Voda 2003

Je vlhák letní noc,
naštvalo mě moc,
že mě budí na hlídku,
třech teploměřů obhlídku.
Ze spacáku se mi nechce,
v minutě bych usnul lehce.
Nemusím se ani ptát,
jestli se tam budu bát.
To je jasná věc,
já to zvládnou přec.
Za pět minut už hlídám,
zásoby od kuchařek vyjídám.
V kukuřici divočáci chrochtají,
já je pozoruji potají.
Pak už se však nudím,
proto další hlídku vzbudím.
Ve spacáku usnu hned,
oveček jsem sčotl pět.

Za chvíli Vlád'ova píšťalka hvízdá
a honí nás všechny z hnízda.
Na nástup za chvíli utíkám,
dvířka za sebou zavírám.
Po nástupu s Lukášem
jak běháme ukážem.
On za náma s kopřivou
tváří úsměvnou a zářivou.
Po rozcvičce do Bahňáku skočíme,
otužovat se teď musíme.
Před snídaní začnu mlčet,
prokecnu se a budu bručet.
Při snídání kakao pijeme,
po stole ho trochu lijeme.

Kontrola stanů přichází,
Vlád'a je všechny prochází.
Hygieny se totiž hrozně bojí,
jestli přijede, tak jsme v loji.
Na hru potom vyrazíme,
s vírou, že ostatní porazíme.
Vedoucí se v táboře flákají,

zatímco děti v terénu makají.

Na oběd dostaneme salát,
ze zubů ho budem tahat.

Je jedno o kolik si řekneme,
stejně ho hodně mít budeme.

Služba po obědě uklízí,
kuchařky ji pobízí.

Ostatní do postele přiletí,
než Majda napočítá do pěti.

Když někdo moc energie ukáže,
Vlád'a mu kliky přikáže.

Pak z postelí rychle vstanem
a cimpulungy dostanem.
„Cimpunelli, jsme k tobě zase blíž,
poklad ti vezmem, to si piš.“

Další hra nás čeká
a to mě velmi leká.

Na startu zas stojíme,
všechny síly spojíme.

Zase nemám vůbec klid,
do Práskoles musím jít.

Až se vrátím bude svačina,
v břichu už mi kručet začíná.
Při svačině se nesmím loudat,
neboť se jdeme všichni koupat.
Po cestě do Bahňáku se potíme,
ve vodě se navzájem topíme.

V jeskyni lektvar vaříme,
Terka si myslí že to zmaříme.
Po té jsou na řadě turnaje,
doufám, že naše družstvo vyhraje.

Pak rychle na nástupu,
řadím své družstvo do zástupu.

David zrnka rozdává,
kuličku mi podává.

O Eldorádu zpíváme,
chmurné myšlenky míváme,
že za pár dnů, skoro hned,
budem muset odtud jet.

Vojtěch Kalčík

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Víte, proč se modlíme: „*Oroduj za nás, svatá Boží rodičko?*“
No přece proto, „*aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních*“.